

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּי חַיִּי-שְׂרָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ד' - חֲלָק כ"ג

קוֹנְטֵרְס 113

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דְא יַפְקוֹן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִיה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אור הזוהר

הקבול מנצחת* מפעל הזוהר העולמי.

בראש וראשונה אני מתקב להעריך ולהוקיר מקפליכם הקדוש שעוסק בזכות הרבים הכי הגדול בעולם שמקרב נאצלתנו וקודת נפשנו

כמו שמשה כבנו בעצמו הקמית לרשמי: "זההר דא יקבו בה מן גולתא ברחמי" - אי אפטר לשער ולתאר איזה מהפכה זה עשה בארץ, כפי שעשיעתי מאנשים מופזה מקומות מפורזת בארצנו הקדושה שגגו להם העלונים המהדרים של הזוהר שאתם מפיצים בתנכם, גם כראיתי הספר "אור הזוהר" - שלא ראיתי אף פעם ספר נפלא

כה נשלש עם כל כך ענינים וקלאים על למוד הזוהר וכו' מקבצים מקומם אחד בסדר נפלא - אני ממש מקנא בכם על חובות הגדולה הזו - ואני בעצמי נתעוררתי מזה, בפרט בקשייתי פעם אחת מליל ישיבי בפתח המערבי ושמיעתי שם שעוד בפרט הזוהר שאתם אנגתם - אני בטוח

ש"תהו הוא עומד אחר פתלת" - שמעליה עדין עומד שמה ושמוע השוערים בפרט אצל הבתול שלא וזה משה שבטינה הקדושה - וזה מביא קל הלוטעות וכל ההשפעות בגשמיות וברוחניות של כל כך אנו ארזים ימים לתכמים.

ומוענו לענון באורו עינו לא אמצע טוב מקפלינו לצטט כאן מה שראיתי בפרקים קדושים בדורים חשובים בעניני ארץ ישראל ואביאם כאן אחד אף אחד.

א. ישיבי ארץ ישראל ונקאים סהל, ולא ישיבי חיון לארץ.

הנה הפלגנו תול' מאד בשבתו של ישיבי ארץ ישראל, עד שאמריו שהם ונקאים סהל ולא ישיבי חיון לארץ כדאיאט במקסבת הרוחית (ג).

וזה לשונם שם: דתגא רבי שמעון בן אלעזר אומר מלמה: חסאו שישנה ונה רבו של סהל, או שבשה אף על ש'אניו רבו של סהל, תנביו.

אמר כר פסי: ובהרואה הולך אחר רב ישיבי ארץ ישראל, שצאמר (פסלים א, חטו): "ועש' שלמה בעת ההיא את הסק וכל ישראל עמו סהל גדול מקבוא חקת עד נהל מצוינים" לפה לז' שמע מינה, הני הוא דאיורי סהל אצל הנה לא אשנים שבחיון לארץ.

ב. חכם מאד מארץ ישראל שפחיון לארץ: ודע מה שאמריו תול' שחכם אחד בארץ ישראל בענינים שבחיון לארץ.

וזה לשון התקמא קתבות (טה) אפר אפני: חד מיניוהו (פסלים א, חטו): עדיח פתני מינו (פסלים).

ויחנה מה איראם בפרט שאריות עקב וקאבו של התא סהר"ס (אזאנו יר) בשם המרדש פלשתנו, וזא, דמישעו שם בעצדיק אחי בארץ ישראל שקול כגנה עשרה צדיקים שבחיון לארץ, וזה לשוננו:

אולי יקאצו שם עשרה, ריב"ח ור"ח בשם ר' יוסף אומ"ר כאן עשרה, וכירושלים אפלו אחד הנה מינו עילקים, דכתיב לוטוטו בחוצות ירושלים, עד כאן.

ג. חביבה פת קטנה בארץ ישראל מסנהדריו בחיון לארץ.

כן מוכח בשם הירושלמי נדרים (פ"ב) חביבה פת מאד בארץ ישראל מסנהדריו בחיון לארץ. חתיב (תיקוני כה, א): "ואלה דכתיב הספר אשר שלח ויקנה הניבוי מירושלם אל יתר וקני הגולה", אפר הקדוש ברוך הוא: ביתר חביבו הן עלי וקני הגולה, חביבה עלי פת קטנה שבארץ ישראל מסנהדריו שבחיון לארץ.

חיון ואמנו מחיל אל חיל להפיץ ולפרסם מקצה העולם ועד מקצת גדול מילת למוד הזוהר הקדוש (אבג) - שלחמי העלונים לקשה חדריו בחיון לארץ, וזה מסד מאד במקשים שישלחו בקביעות גם שם - ובכות לה ישלח לנו השם משיחו הטוב ברחמים ובעדונו אמן ואמן.

נ"ב. כעוף פה נזכה קטנה של 180 ש"ח הקבול התנא האלקים רשבי" יזע"א ונקבול השביעה הקדושה לאוקמה מעפרא - נא להתפללו עלי שאנאף לישוב ארץ ישראל בגישוב כלי חובות. (כפי ששמעתי שאם לוקמים ספר הזוהר בארץ ישראל

- או חובותם האלקים ונשלמים כלי שער וכלי עסק וזה פתני על סאפר תול' "אין תורת החובות ארץ ישראל", ועוד פה סאפרי (ג').

הפרק שאני שולח לכם, היא ממוענת מעשה וכדיעו שהתעללה בטובה כמו שכתוב (בבאבאי מ"ב) וזכר עיקר בארץ ההוא ומקצא בשנה ההוא מאה שערים ונקברוהו ה' (ועוד פספר "בינה לעינים").

הכותב ורוחם יום רביעי לסדר הקול קול עקב תש"ע בפרט קטן: תקטן תניס משה בלכמו - אלעזר תו'.

בסינעתא דשמיא.

הקבול הצדיקים מופי הרבים "מפעל הזוהר הקדוש העולמי".

ראינו את העלונים ומאד מאד שמחתי. מזה כבר זמן רב שבוערת בקרבי איש ללמוד הזוהר הקדוש ולבן מאד שמחתי שהנכם מואציים מן הכח לפעל את מה שחשקתי מזה זמן רב.

ובפרט שנה מאד מאד מתאיא, וזה רענו של מורי ורבי הצדיק הקדוש רבינו הנפא סאלי זכותו תנו עלינו על של ישראל אמן.

ואין שנהרו פניו וכל גורתו הקדושה בעת למודו במה הקדוש.

כתי לכו ונקרת הדברים נפשי תהמה, וארוצה אל הארון ללמד את הזוהר הקדוש.

ונקמגת בו יוקם ונלזה לא אפסות.

ובפרט פת פאשר הנינו עוסק בעת באמצע לכתב צנאה לאחר 120 שנה, וראיתי גדל עינו למוד הזוהר שבלשנה אחת בשבת קדש הוא שנה לאף שנה למוד הפשט.

ולפי דברי קדשו של מורי הצדיק רבי מרדכי שרעבי, וקרונו וקר של הצדיקים לברכה לתני העולם הנפא, לבן גדולי להקים קרן מנסות לעור למפעל הזוהר העולמי, ובפרט לחלק ספרים ונלוונים ונהיה שנה הזכות היותר גדול בעולם, וכן אעתיק פה קטעים מספרי קדש אודות חשיבות ונהינות של ה"סרן מנסות".

מנהג קדום הוא שבעלי יכלת עושין במתים חיותנו "סרן מנסות" שפירו מנגנו לעדקה כ"ב חדש להקסקלותו וכן כלי יום יארצייט שפרכם.

ועצה טובה לילוב כנרנן בני אדם לקנות בטוח לירשיו, כמו כן לקנה בטוח תמים (פאליס"ס) מנסות על שם מוסד של צדקה (הנהיה רשום עליה שהיחול זה

בענינים שפיר"ס) הוא קשה של צדקה שמתפר וזכר אחר מותר לזר כמוהו זה לקשה של צדקה, ואן וזה זכור לבו וכתום שיקום אצלו ונלול לפניו צדקמו וגו'.

מספר הקדוש של תלמי:

כתב בספר קב תלמי (פ"ב) ש'מינו בחינו צדקה בעינו יפה ויעסק בגמילות חסדים, כי מי יודע אם יקמונו בנינו ונאותו, טוב שישלש הסכום בנד איש חסידו ענו שם (ובבבאי ונאן שהשליש ביד אחר לחלו) עלתא וכתבונו תמיס קבם תפואח במילואו מרד מנהג קבם דכתי (הפ"ח).

וכן כתב החפזי חיים:

שלא יסבך על בנינו שהם ישלימו אחריו במעשיותם ועילו את נשמתו... וזה שאמר הלל: אם אין אני לי מי לי. ענו שם תוכחה מנגלה שלא יסבך בנפשנו שפשיהוה סמוך לפסיתוהו או נעשה צנאה וצוה לקניו אחריו... על כן טוב שיעור בחינו יוציא מרשותו הקעות לקנות איזה דבר שביא נוח בשביל המלמד וטרחה או גמילות חסדים, וזכר איזה בטוחים ונאמנים מן העיר שיקמס הענו על נים וכו'.

מספר הקדוש של נוהלין:

זכר כתב בתקדימה לספר יש נוהלין: דמה שפנו אים שפחיים שפמחיליון עשר להקים אחריהם, הוא שמחה של שטות, כי מה יתן ובה יסוף שלמות ולקמיותו להלויקה בנה שפניו לגניו כל שרחו ומאורו הוא זהא משלך כבוד תחתית והם ישבו בכתי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הגדולים והטובים ובעליותיו מרחיבים בקול וקרים וישעיהו, והוא שוב בדרך ימים בגלל ונחמיהו, ויוריד לארץ ראשו בגנו וקול בוכים, וישעיו בין קמוטו ותוחים, הם קמוטו אוכלים למענדנים, והוא עפר להמון אשקלת מורת למון, חמת תנינם עם ראשי פתנים, הם קמוטו יהיו הנאכמים עלי תולעו, והוא חסב אשקלתו ורקה ותולעו וכו'. ואם הוא לו מי לו, ואם על ראשו אשקלתו, כי אין מעשה בשאול אשר הוא הלך שמה, על פו או דרוחו נפש מפני נפשי, והתנו נפשו מפני נפשות בני ביתו... ולבנו הרבה ותרבה מן קמוטו, והשאר יצח לנגו, כדי שיתקנה לו גם מן נחת רוח קמוטו, ונשח עמו לבית מולנו לעצור פתקתו וקומו, כי רב קמוטו הדרך וכו'.

...ונעשה ענינו שצדקתו תעמד לעד וזדורות עולם יאכל מפרותיהו בעולם הזה והסרו סגולת לו גם על עולם הבא.

מנהגו הצדיק הקדוש בעל חפיו חייב י"ע:

מנצתו שיעני לאיש נבון לעוררו מה שיעשה בפתים חיתו קמוטו מאה אחרים וצארים שנה לטובה.

ונה לשתו הקדוש: והוא נחיו מ... שמתגב להתבונן לעשות סדר מה שיתנהגו בנקטו אחרי מלאתו כמיו, כי למי אתה עמול?

והינו שצריך האדם בעצמו בימי חיו להתחנך ולתקן הכל ונעתי העושה, אם כבודו היה שומע לי, שיתחלק נקטו, ותלך אחד מהו יצח לעצמו לעשות מה דברים טובים, למנות על זה אנשים מקדומים שיטאל ל"יא ונאמנים שיעשו כדי רענו בעתו, או שיעשה יקנו נקמת, והרבה ילך על דברים טובים, ונקמתו זה ארץ השם ימיו ויתנו את פחותיו וננו בשביח טובה, ונאליהו בכל מעשיו וננה לביתו נשמת ציו וירושלים מקפצו ויחפיו אויביו נאמן הדרוש טובתו...

העקם מספר פלא יעני:

טובה לגרבי פי עונה את בני ואת ביתו אחריו וממרו דרך ה'... לבו ויהי דרך ישירה, שבעדנו בכתורו ותפירות יתב צנאנו ונצה בכל תוך לבים את אשר ימנאו טובנו... וישמשו חלק נקטו ושל לעצמו חלק פראש להיות שכן מים בך נאמן והפרות ישלחו מן מענדנים לנפשנו, והיו דרך שנה תפארתו ויעשה ותפארתו לו מן האדם, נאוי לכל אדם לחוש ולקום צנאת הנכ בעני והיה החסיד פי הדברים שמתים, ומי שירעם ויבור על דבריו מהו זה מתחנך בעששו, ושומעו לו שומר נפשו.

נדמתי לראות את שש לבם קרוב ל 200 שעורים וכוכיב אור פו ירבו, זאת אוקרת שלא אלנו ויטאל, יש ברוך השם הקדוש ברוך הוא תלים אמתים שפונכים למסר פשעם ולעשות כל

מה שאפשר לאל את השכינה הקדושה, ובנקות זה נזהר בקרוב שיתקום דברי הכ"ש: "ביתו דא יקמו ביה מן גלותא ברחמי", זאת אוקרת שנונה זהו בקרוב ממש בעזרת השם.

לבן כדי שיתקנה לי קצת חלק בענתהם הקדושה, אמתים פמה ענינים בגלל מעלת מוצי הרבים לשכר הגדול שהם זוכים, ויהי חלקי עמכם.

מבאר באור המיים הקדוש: דהמנהג את הרבים להראות להברו דרך הלשה, יבוא למדגת סלאך מס'ט, שאין מנהגה משפחת מו.

ובאבות דרבי נתן, ומרעו הרב יצחק אובה בעל מנחת המאור מגדולי חכמי ספרדי כתב: "דהמנהג את הרבים השם והתברך משמש עליו ועל בניו ונחה לבנים צדיקים".

ובספר חסידים (סימן תר"ח): "המנהג את הרבים גם בלשכר כלו שני תינו הקצובים לו, מאריכו לו שנותיו עבור טובת דורו".

במסכת שמחות כתב: "המנהג את הרבים מבטח לו שהוא מן עולם הבא".

ונה לשון הספר בורה בורה דעה סימן רמ"ו: "ומי שאי אפשר לו ללמד די מפני טרדת הומו, יספיק להורים הולמרים ומתשב לו כאלו הוא לומד עצמו".

ועני בורה הקדוש פרשתי וחי, שכתב בענין שמתות ישלכר ויבולו, ולפיכך הקדימו ויבולו לישקבה על שהוציא לחמו מתוך פיו ונתנו לבני של ויבולו, מי שמתוך בעצמי תורה נוטל ברכות מולמעה ומלמטה ונחה לישתי שחלנות, מה שאין ונחה לזה אדם אחר וולתו עו שם, וכל שכן מנהגו את הרבים, שעל ידי זכי הרבים פאים אלפים מישראל לעשות תשובה, ולפיכך ונחה על ידי זה לטל כל ברכות שלמעלה ושלמטה וכו'".

ונשים בדברי התקם המקבל מונה הכי בלעזר שמואל ו' סיפור זצ"ל, שכתב: דהראשי תבות מסוקו ואלה המישפטים אשר תשים לפניכם הוא יחגי אדם לזכות הרבים, השלך מורה (או המנהג מבטח) שיליד פרי טוב לראש ויורעו פסוק ואלה המישפטים דא ננא רגולגוליא, וצריך באור, ועל פי המנהג לעיל לא לקרש, אף על גב דלפעמים על פי הגלגול מקרח האדם להתפר בעולם הזה בגלגול זה בעד חטאיו בגלגוליו כולו עולמים, אכן על ידי שנונה את הרבים יכל לפרט את עצמו מן הדיו הזה, פי המנהג את הרבים אין חטא פא על ידו, ומיטאל לא חטא עוד בגלגול זה, וכהו גופא מה שאינו חוטא עוד

מסוה מן שפעם בגלגולים הקדומים, ועל ידי זה יקמו מן היסורים, ואף אם יגור עליו חס ושלום יסורים לא עליו, דרך העולם שפובלים כל מיני יסורים הנקמין ליצור בעולם הזה, מקל קמוט על ידו זכי הרבים ימטר מכל אלה, והיו לו חני נחת ושמחה ונחה לכל התכרות האמורות בתורה הקדושה, ודבריו המקבל מנ"ל שפסים שיליד פרי טוב מרעו, ונך, ימים ושנות חיים, ויהא פרנסתו וכו'ה וימלא ה' כל משאלות לבו לטובה ולקרבה.

בברכה ברה, אך ימים ושנות חיים בקריאות שלשה, עלי, עליכם, על המפיצים, ועל גל עם בית ישראל, וקבדו רב.

עובדה כהו, שבער שבער זצ"ו
ארו הקדוש חובך א

בעוה"ת

אור ליום שני פו מפקדו ר' לוד' ח' זצ"ל אורות ל"א-ל ח"י תהא שנת סימן טוב לפ"ק ובע"ט פאתי הנה להודיעכם על חלפת היום הקדוש להמקפלים על עצמם בלי נדר ללמד בכל יום ספרה ליום ימי מורי וחמי תה"ו צ"ו ויטאל ויאל הלפרין ה"ו שליט"א - ממשפיע בעיר התורה והחסידות - בני ברק, אשר לי שצדונו ללמד מהו, אבל אינו יכול ללמד בכל יום ממש בעקרי פסחים וכו', ואמתה אליו שיוכל לשלם או שישלם ליום בכל יום קצת בספר התורה מוכיב ב"ק ז"שנ"א".

על מן הני מבפש לעמנו אם אפשר לקבל ספר הקדוש ה"ל, ותכלו להתקשר אליו בעתים או מאחר כעכ במספר סלפון... רח"ו צפניה בני ברק

ויהי רצון שבנקות הפצת רצו התורה הקדושה נגזה לבית גולא עקב בקרוב במנהג קמיו אכ"ר

כס"ד

ל"ג בעומר התשס"ט
לכבוד מעלל חסדו מעלינו
שעל יד הקבת "מוצי הרבים"
שלום וברכה.

קמנו את הגלון הנפלא "עלו ותאנפשו להילולא דרבי שמעון" ובו פונים לצבור להצטרף למעלל לופדי העמוד הימני בורה הקדוש. היות ולי יש כבר ב"ה זר שון אבקשכם רק לשלח לי טבלת - לוח עמוד הימני בורה הקדוש, על מנת שאוכל בלי נדר להצטרף בקר מהיום למעלל הולמרים, ונקות רשב"ו הקדוש מנו עליכם ועל כל בית ישראל אמן.

בתורה מראש אריאל דו, בני ברק

זהר:

אָמַר רַבִּי חֵיִיא כְּתִיב, (קהלת א) אֵין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ. וְהָכֵא שִׁירָתָא דָּא אִיהִי חֲדָשׁ וְאִיהִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ, דְּהָא תַּחֲתוּ שְׁמַשָּׁא לְהוּי. וּמֵאִי אִיהוּ דָּא סִיְהָרָא, וּכְדִין הוּי חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ. מֵאִי טַעְמָא בְּגִין כִּי נַפְלְאוֹת עָשָׂה. וּמֵאֵן אֵינּוֹן נַפְלְאוֹת, הָאִי דְכְּתִיב הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ וְזִרְעֵ קֳדָשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה לּוֹ. לְמֵאֵן (דף קכד ע"א) לְהֵהוּא דְרַגָּא דְאָמַר שִׁירָתָא דָּא, בְּגִין דְּבַהּוּ אֶסְתַּמִּיךְ בִּימִינָא וּבְשַׁמְאֲלָא. הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ, וְדָאִי לְהֵהוּא דְרַגָּא דְהָאִי מְזֻמּוֹר, אִימְתִי בְּזֻמְנָא דִּיקוּמוֹן מְתִי עֲלָמָא וְיִתְעַרְוִן מַעֲפָרָא, כְּדִין יְהֵא חֲדָשׁ מַה דְלָא אַתְעֵבִיד בַּהִיא עֲלָמָא.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר בְּזֻמְנָא דִּיעֵבִיד קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא נּוֹקְמִין בְּעֲלָמָא בְּגִינֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, כְּדִין יִתְאָמַר שִׁירָתָא, דְּהָא לְבַתֵּר יִתְעַרְוִן מַעֲפָרָא מְתִי עֲלָמָא וְיִתְחַדְּשׁ עֲלָמָא בְּקִיּוּם שְׁלִים דְלָא לִיהוּי (בְּקִימִיָּתָא דְשְׁלִים מוֹתָא בְּעֲלָמָא בְּגִין דְחַוּיָּא) (ג"א כרת ומיתה בעלמא ונתעבר חו"א מעלמא דגרים) גְּרִים מוֹתָא בְּעֲלָמָא לְכֻלָּא וְאֶסְתַּאֲב עֲלָמָא וְאַתְחַשְׁיךְ אַנְפוּי.

הָא חֲזִי, כְּתִיב, (בראשית ג) וְאִיבָה אָשִׁית בִּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה. מֵאִי וְאִיבָה כְּדְכְתִיב (איוב ט) חָלְפוּ עִם אֲנִיּוֹת אָבָה. דְּהָא כִּמְהָ אַרְבִּין שְׁטָאן גּוֹ יִמָּא רַבָּא, וְאִית אַרְבִּין וּסְפִינְךָ מִתְפָּרְשֵׁן דָּא מִן דָּא. וְאֵינּוֹן אַרְבִּין דְּהָאִי נְחֹשׁ שְׂאֵט בְּגוּוּיָּיהּוּ אַקְרוּן אֲנִיּוֹת אָבָה. בִּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה. דָּא אָשָׁה יִרְאֵת יְיָ. וּבֵין זֶרַעךָ, אֵלֶיךָ שְׂאֵר עִמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וּבֵין זֶרַעַה, אֵלֶיךָ יִשְׂרָאֵל. הוּא יְשׁוּפְךָ רֵאשׁ, דָּא קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְזֻמִּין לְבַעֲרָא לִיהּ מַעֲלָמָא דְכְּתִיב, (ישעיה כה) בַּלַּע

זהר:

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, כְּתוּב (קהלת א) אֵין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ, וְכָאֵן שִׁירָה זֹה הִיא חֲדָשׁ, וְהִיא תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ, שְׁהִירִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ הִיא, וּמִי הִיא? זֹה הִלְכָנָה. וְאָז יֵשׁ חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם כִּי נַפְלְאוֹת עָשָׂה. וּמִי הֵם הַנַּפְלְאוֹת? זֶה שְׁכַתוּב הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ וְזִרְעֵ קֳדָשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה לּוֹ, אֵת מִי? אֵת אוֹתָהּ הַדְּרָגָה שְׂאֵמְרָה אֵת הַשִּׁירָה הַזֶּה, מִשּׁוּם שְׂבִיחָה נִסְמְכָה בְּיָמִין וּבְשַׁמְאֵל. הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ, וְדָאִי לְאוֹתָהּ הַדְּרָגָה שֶׁל הַמְּזֻמּוֹר הַזֶּה. מְתִי? בְּזֻמֵן שְׂיִקוּמוֹ מְתִי עוֹלָם וְיִתְעַרְרוּ מִן הַעֲפָר, וְאָז יִהְיֶה חֲדָשׁ מַה שְׁלֹא נַעֲשָׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, בְּזֻמֵן שִׁיעֵשָׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נְקֻמּוֹת בְּעוֹלָם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, אֲזַ תְּאָמַר הַשִּׁירָה (הו"ו), שְׁהִירִי אַחַר כָּךְ יִתְעַרְרוּ מִן הַעֲפָר הַמְּתִים שֶׁל הָעוֹלָם וְיִתְחַדְּשׁ הָעוֹלָם בְּקִיּוּם שְׁלֵם, שְׁלֵא יִהְיֶה [כְּתַחֲלָה שְׁהִמּוֹת שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם, מִשּׁוּם שְׁהִנְחֹשׁ] [ג"א כרת ומיתה בעולם, וְעַבְרָה נִחְשָׁה מִהָעוֹלָם שְׁהוּא גֵרָם] גֵּרָם מִן הָעוֹלָם בְּעוֹלָם לְכֻלָּא, וְנִטְמָא הָעוֹלָם וְנִחְשְׁכוּ פְּגִיּוֹ.

בֵּא רָאָה, כְּתוּב (בראשית ג) וְאִיבָה אָשִׁית בִּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה. מַה זֶה וְאִיבָה? כְּפַתּוּב (איוב ט) חָלְפוּ עִם אֲנִיּוֹת אָבָה. שְׁהִנְחָה כְּמַה אֲנִיּוֹת וּסְפִינּוֹת מִשׁוֹטְטוֹת כְּתוּב הֵימֵן הַגְּדוֹל, וְיֵשׁ אֲנִיּוֹת וּסְפִינּוֹת נִפְרָדוֹת זֹה מִזֶּה. וְאוֹתָן הָאֲנִיּוֹת שְׁהִנְחֹשׁ הֵנָּה שֶׁתְּוֹכְן, נִקְרְאוֹת אֲנִיּוֹת אָבָה.

בִּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה - זֹה אָשָׁה יִרְאֵת ה' וּבֵין זֶרַעְךָ - אֵלֶיךָ שְׂאֵר עִמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וּבֵין זֶרַעַה - אֵלֶיךָ יִשְׂרָאֵל. הוּא יְשׁוּפְךָ רֵאשׁ - זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ

הַמּוֹת לְנִצָּחַ. וּכְתִיב, (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמֵאָה אֶעֱבִיר מִן הָאָרֶץ.

הוא שעתיד לבער אותו מן העולם, שכתוב (ישעיה כד) בלע המות לנצח, וכתוב (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ. ראש - זה לעתיד לבא פשיטעוורר המתים, שהרי אז העולם יהיה רא"ש, שיתקיים ברא"ש, שהוא העולם העליון. ואתה תשופנו עקב - זה בעולם הזה, כעת שהוא עקב ואינו בקיים, ואותו הנחש נושף את העולם ומחשיף פני הבריות.

רֵאשׁ, דָּא לְזִמְנָא דְאַתִּי דִּיתְעֲרוּן מִתְיָא. דְּהָא כְּדִין לְהוּי עֲלֵמָא רֵא"ש, דִּיתְקִימִים בְּרֵא"ש דְּאִיהוּ עֲלֵמָא עֲלָאָה. וְאַתָּה תְּשׁוּפְנֵנוּ עֲקֵב. דָּא בְּהַאי עֲלֵמָא הַשְּׁתָּא דְּאִיהוּ עֲקֵב וְלֹא אִיהוּ בְּקִימָא וְהָהוּא חֲוִיא נְשִׁיף לְעֲלֵמָא וְאַחֲשִׁיף אֲנָפוּי בְּרִיין.

בא ראש, היםים של אדם נבראו ועמדו באותם הדרגות העליונות, כיון שהסתימו להתקיים באותן הדרגות, שכתוב (תהלים ז) ימי שנותינו בהם שבעים שנה וגו'. מפאן והלאה אין דרגה להתקיים, ומשום כך ורהב"ם עמל ואון, והם פלא היו.

תָּא חֲזִי, יוֹמִין דְּבֵר נֶשׁ אֲתַבְּרִיאוּ וְקִיִּימוּ בְּאִינוּן דְּרַגִּין עֲלָאִין, כִּינֹן דְּמִסִּימֵנוּ לְאַתְקִימָא בְּאִינוּן דְּרַגִּין דְּכְתִיב, (תהלים ז) יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה וְגו', מִפְּאֵן וְלְהֵלָאָה לִית דְּרַגָּא לְאַתְקִימָא. וּבְגִין כִּף וְרַהֲב"ם עֲמַל וְאוֹן. וְאִינוּן כְּלָא הוּוּ.

אֲבַר אִינוּן יוֹמִין דְּצַדִּיקָא (דף קכד ע"ב) הוּוּ וְאַתְקִימֵנוּ כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר וְיִהְיֵו חֲיֵי שְׂרָה. וְכֵן וְאַלֶּה יְמֵי שְׁנֵי חֲיֵי אַבְרָהָם. וְאִי תִימָא הָכִי נְמִי כְּתִיב בִּישְׁמַעְאֵל דְּכְתִיב, (בראשית כה) שְׁנֵי חֲיֵי יִשְׁמַעְאֵל. אֲלָא בְּתִשׁוּבָה אַהֲדַר, וְעַל דָּא קָרִי בְיוֹמוֹי וְיִהְיֵו:

אבר אותם היםים של הצדיקים היו והתקיימו, כמו שנאמר ויהיו חיי שרה, וכן ואלה ימי שני חיי אברהם. ואם תאמר, כך גם כתוב בישמעאל, שכתוב (בראשית כה) שני חיי ישמעאל? אלא שחזר בתשובה, ועל כן קרא בלמיו ויהיו.

וְתַמַּת שְׂרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע. רַבִּי אַבָּא אָמַר כְּגִוּוֹנָא דָּא לָא הוּוּ בְּכַל נְשִׁי עֲלֵמָא דְּהָא אֲתָמַר חוּשְׁבֵּן יוֹמָהָ וּשְׁנָהָא וְקִימָהָּ בְּעֲלֵמָא וְהָהוּא אֲתַר דְּאַתְקַבְּרַת בֵּיהּ. אֲלָא לְאַחֲזָאָה דְּלָא הוּוּ כְּשְׂרָה בְּכַל נְשִׁי עֲלֵמָא.

ותמת שרה בקרית ארבע. רבי אבא אמר, כמו זה לא היו בכל נשות העולם, שהרי נאמר חשבון ימיה ושנותיה וקיימה בעולם ואותו המקום שבו היא נקברה. אלא לתראות שלא היתה כמו שרה בכל נשות העולם.

וְאִי תִימָא הָא מַרְיָם דְּכְתִיב (במדבר כ) וְתַמַּת שֵׁם מַרְיָם וְתַקְבַּר שֵׁם. בְּגִין לְאַחֲזָאָה סְרַחְנָא דִּישְׂרָאֵל קָא אֲתָא, דְּהָא מֵיִיא לָא אֲזִלִּי לְהוּ בִּישְׂרָאֵל אֲלָא בְּזַכּוּתָא דְּמַרְיָם. אֲבַל לָא אֲתָמַר בְּמִיתַתָּה כְּמָה דְּאַתְמַר בְּשְׂרָה.

ואם תאמר הנה מרים, שכתוב (במדבר כ) ותמת שם מרים ותקבר שם - זה בא להראות את סרחונם של ישראל, שהרי הים לא הלכו בישראל אלא בזכות מרים. אבל לא נאמר במיתתה כמו שנאמר בשרה.

רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח (קהלת י) אֲשֶׁרִיף אֶרֶץ שְׁמֶלְכָף

רבי יהודה פתח, (קהלת י) אשריף ארץ שמלכף בן חורים ושריף בעת יאכלו. הפסוק הזה בארוהו

החברים, אבל יש לנו להסתכל בו, שאשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה לדעת כל הדרכים הנספרות ולגלות להם סודות עליונים, והרי זה נתבאר. אשריך ארץ - זו ארץ החיים, משום שהמלך שלה מזמין לה כל הברכות שהתברכה מהאבות העליונים, הסוד של וא"ו, שהוא עומד להריק עליה ברכות תמיד, והוא בן חורים, בן היובל שמוציא את העבדים לחרות, בן העולם העליון שמוציא תמיד את כל החיים וכל האור וכל שמן משחה, והכל משפיע הבן הבכור הזה לארץ הזו, כמו שנאמר (שמות

ד) בני בכרי ישראל, ומשום כך אשריך ארץ. ומה שנאמר אי לך ארץ שמלכך נער, כמו שבארנו, שהארץ התחתונה היא העולם העליון לא יונקים אלא מתוך שלטון (של מעלה) של הערלה, והכל מאתו המלך שנקרא נער, כמו שבארנו - או לארץ שצריכה לינק כך.

בא ראה, הנער הזה אין לו מעצמו כלום, רק כשנוטל ברכות לעתים ידועים, וכל הפעמים שנמנעו ממנו, ונפגמה הלבנה ונחשכת, והברכות נמנעות ממנו. או לעולם שצריך לינק בפשעה הזו, ועוד, בכמה דינים גדול העולם הזה טרם יונק ממנו, שהכל מתקנים בדין ונעשה, ונתבאר וכו'.

בא ראה, ותמת שרה בקרית ארבע - סוד הוא, משום שלא היתה מיתתה על ידי אותו הנחש צקלתון, ולא שלט בה כמו שאר בני העולם ששולט בהם, ועל ידו מתו בני העולם מיום שגרם להם אדם, פרט למש"ה ואהר"ן

בן חורים ושריך בעת יאכלו. האי קרא (צה ב) אוקמוה חבריאי, אבל אית לן לאסתפלא ביה, דזכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא יתב לון אורייתא למנדע כל אורחין סתימין ולאנתגלייא לון רזין עלאין והא אתמר.

אשריך ארץ, דא ארץ החיים, בגין דמלכא דילה אזמין לה כל ברכאן דאתברכא מאבהן עלאין, רזא דוא"ו דאיהו קיימא לארקא עלה ברכאן תדיר, ואיהו בן חורים בן יובלא דאפיק עבדין לחירו, ברא דעלמא עלאה דאפיק תדיר כל חייזן וכל נהירו וכל משח רבות, וכלא אנגיד האי

ברא בוכרא להאי ארץ כמה דאת אמר (שמות ד) בני בכרי ישראל, ובגין כך אשריך ארץ. ומה דאתמר אי לך ארץ שמלכך נער כמה דאוקמוה, דהאי ארץ תתאה ועלמא תתאה לא ינקא אלא מגו שלטנותא (דעילא) דערלה. וכלא מההוא מלכא דאקרי נער כמה דאוקמוה. ווי לארעא דאצטריך לינקא הכי.

הא חזי, האי נער (דף קכה ע"א) לית ליה מגרמיה כלום בר פד נטיל ברכאן לזמנין ידיעון, וכל זמנין דאתמנעו מגייה ואתפגים סיהרא ואתחשף וברכאן אתמנעו מגייה, ווי לעלמא דאצטריך לינקא בההיא שעתא. ועוד בכמה דינין אתדן האי עלמא עד לא ינקא מגייה, דכולא בדינא אתקיים ואתעבד ואוקמוה (הכ').

הא חזי, ותמת שרה בקרית ארבע. רזא איהו, בגין דלא הוה מיתתה על ידא דההוא נחש עקימאה, ולא שלט בה פשאר בני עלמא דאיהו שליט בהו. ועל ידיה מתו בני עלמא מיומא דגרים לון

ומרז"ם, שכתוב בהם על פי ה'. ומשום כבוד השכינה לא כתוב במקום על פי ה'.

אבר בשרה כתוב בקרית ארבע. הסוד של קרית ארבע בסוד עליון, ולא על ידי אחר. בקרית ארבע, ולא בנחש. בקרית ארבע, היא חברון. שהתחבר דוד המלך עם האבות, ועל פן לא היתה מיתתה ביד אחר אלא בקרית ארבע.

בא ראה, כאשר הימים של אדם התקיימו בדרגות עליונות, מתקיים האדם בעולם. כיון שלא מתקיים בדרגות העליונות, יוצאים ויורדים למטה, עד שקרבים לדרגה הזו שבה שורה המות. ואז נוטלת רשות להוציא הנשמה, וטסה העולם בפעם אחת ונוטלת הנשמה, ומטמא את הגוף ונשאר טמא. אשרי הצדיקים שלא נטמאו ולא נשארה בהם טמאה.

ובא ראה, באמצע הרקיע נקשר דרך אחד מבהיק, והוא נחש הרקיע, שכל הכוכבים הדקים כלם קשורים בו ועומדים בו תלי תלים, והם ממנים [בצד] על מעשי בני העולם שבפסתר.

בדגמות זה פמה קבוצות מלאכי דין יוצאות לעולם מזה הנחש העליון הנדמון שהתפתה בו אדם, וכלם ממנים בסתר מעשי העולם, ומשום כך, בא אדם להטירה - מסייעים אותו מלמעלה, והסייע של רבו מקיף אותו ונשמר ונקרא קדוש.

בא האדם להטמא - פמה חבילות של אורות מזדמנים לו, וכלם [סוכבים] שורים בו ומסוכבים אותו ומטמאים אותו, ונקרא טמא. וכלם הולכים ומקרזים לפניו טמא טמא, כמו שנאמר (ויקרא יג) וטמא טמא יקרא. וכלם קשורים

אדם בר מש"ה ואהר"ן ומרז"ם דכתיב בהו על פי יי. ובגין יקרא דשכינתא לא כתיב במקום על פי יי.

אבר בשרה כתיב בקרית ארבע, וזא דקרית ארבע ברזא עלאה, ולא על דא אחרא. בקרית ארבע, ולא בנחש. בקרית ארבע היא חברון, דאתחבר דוד מלפא באבקהו, ועל דא לא הוה מיתתה בידיא אחרא אלא בקרית ארבע.

הא חזי, פד יומין דבר נש אתקיימו בדרגין עלאין, אתקיים בר נש בעלמא. כיון דלא אתקיים בדרגין עלאין, נפקי ונחתי לתתא עד דקריבו להאי דרגא דמותא שריא ביה, וכדין נטיל רשו לאפיק נשמתא וטאס עלמא בזמנא דדא ונטיל נשמתא וסאיב ליה לגופא ואשתאר מסאבא. זכאין אינון צדיקיא דלא אסתאבו ולא אשתאר בהו מסאבותא.

והא חזי באמצעות דרקיעא אתקטר חד אורחא קסטרידא ואיהו חויה דרקיעא דכל ככבין דקיקין בלהו קטירין ביה וקיימי ביה תלי תלין, ואינון ממנן בסתירו (כ"א בסתירו) עובדי בני עלמא.

בגוונא דא כמה חבילי טהירין נפקי לעלמא מהאי חויה עלאה קדמאה דאתפתא ביה אדם, וכלהו ממנן בסתירו עובדי (דף קנה ע"ב) עלמא, ובגין כך אתי בר נש לאתדפאה, מסייעין ליה מלעילא, וסיועא דמאריה סחרא ליה ואסתמר ואקרי קדוש.

אתי בר נש לאסתאבא, פמה חבילין טהירין אזדמנו ליה. וכלהו (סתרו) שריין ביה ומסחרין ליה ומסאבין ליה ואקרי טמא, וכלהו אזלי ומכרזי קמי, טמא

טמא כמה דאת אמר, (ויקרא

באותו הנחש הקדמוני ונסתרים בכמה מעשים של העולם.

רבי יצחק ורבי יוסי היו הולכים מטבריא ללוד. אמר רבי יצחק, תמהני על אותו בלעם הרשע, שכל מעשי אותו הרשע היו מצד הטמאה, וכאן למדנו סוד אחד - שכל מיני נחשים של העולם, כלם קשורים ויוצאים מאותו הנחש הקדמוני, שהוא רוח טמאה מזוהמת. ומשום כך כל הכפשים של העולם נקראים בשם הנה נחשים (ועקרים), וכלם יוצאים מן הצד הזה. ומי שנמשך לזה, הנה הוא נטמא.

וזה עוד, אלא שרוצה להטמא כדי למשך עליו אותו הצד של רוח טמאה. שהרי שנינו, כמו שמעורר האדם - כך גם מושך עליו מלמעלה. אם הוא מעורר בצד הקדשה - מושך עליו קדשה מלמעלה ומתקדש. ואם הוא מעורר בצד הטמאה - כך מושך עליו רוח הטמאה ונטמא. שהרי נאמר על מה ששנינו, בא אדם להטמא - מטמאים אותו.

משום כך אותו בלעם הרשע, כדי למשך עליו רוח טמאה מאותו הנחש העליון, היה נטמא בכל לילה עם אתונו, והיה עושה עמה מעשי אישות כדי להטמא ולמשך עליו רוח טמאה, ואז עשה כשפיו ומעשיו.

וראשית מעשיו היה נוטל נחש מאותם נחשים, וקושר אותו לפניו, וקורע את ראשו, ומוציא את לשונו, ונוטל עשבים ידועים ושורף הכל, ועושה ממנו קטרת אחת. אחר כך נוטל את ראש אותו הנחש וקורע אותו לארבעה צדדים, ועושה ממנו קטרת אחרת.

(א) וטמא טמא יקרא. וכלהו קטירין ביהווא חיויא קדמאָה וסתירין בכמה עובדי עלמא.

רבי יצחק ורבי יוסי הוו אזלי מטבריא ללוד. אמר רבי יצחק תוהנא על ההוא רשע דבלעם דכל עובדוי דההוא רשע הוו מסטרא דמסאבא. והכא אוליפנא רזא חדא, דכל זייני נחשיא דעלמא כלהון מתקטרין ונפקין מההוא נחש קדמוני דאיהו רוח מסאבא מזוהמא, ובגין כך כל חרשין דעלמא אקרוין על שמא דא נחשים (ועקרים) וכלהו מהאי סטרא נפקי. ומאן דאתמשך בהאי, הא אסתאב.

וזה עוד אלא דבעי לאסתאבא בגין לאמשכא עליה ההוא סטרא דרוח מסאבא. דהא תנינן כגוונא דאתער בר נש הכי נמי אמשיך עליה מלעילא, אי איהו אתער בסטרא דקדושה אמשיך עליה קדשה מלעילא ואתקדש. ואי איהו אתער בסטרא דמסאבא הכי אמשיך עליה רוח מסאבא ואסתאב. דהא אתמר על מה דתנינן אתי בר נש לאסתאבא מסאבין ליה.

בגין כך ההוא רשע דבלעם, בגין לאמשכא עליה רוח מסאבא מההוא נחש עלאה, הוה אסתאב בכל ליליא באתניה, והוה עביד עמה עובדי אישות בגין לאסתאבא ולאמשכא עליה רוח מסאבא, וכדין עביד חרשוי ועובדוי.

וירורתא דעובדוי הוי נטיל נחש מאינון חוין וקטיר ליה קמיה ובזע (ד) קכו

(א"ע) רישיה ואפיק לישניה ונטיל עשבין ידיען ואוקיד פלא ועביד מניה קטרתא חדא, לבתר נטיל רישא דההוא חוין ובזע ליה לארבע סטירין ועביד מניה קטרתא אחרא.

וְעִבִיד עֲגוּלָא חַד, וְהוּה אָמַר מְלִין וְעִבִיד
עוֹבְדִין אַחֲרֵינוּן, עַד דְּאִמְשִׁיף עָלֶיהָ
רוּחִין מְסֻאָבִין, וְאוֹדִיעִין לִיהָ מַה דְּאִצְטְרִיף,
וְעִבִיד בְּהוּ עוֹבְדוּי כְּפֹהַם מַה דְּאִינוּן יְדַעֵי
מְסֻטְרָא דְּהֵהוּא חוּזָא דְּרַקִּיעָא. מִתְמַן
אַתְמַשֵּׁף בְּעוֹבְדוּי וְחֲרָשׁוּי עַד דְּאִמְשִׁיף עָלֶיהָ
רוּחַ מְהֵהוּא נַחֵשׁ קְדָמָאָה.

וּמַהְבָּא הוּה יַדַּע יְדִיעֵן וְחֲרָשִׁין וְקוֹסְמִין.
וּבְגִין כֶּף פְּתִיב וְלֹא הֵלֶךְ כְּפַעַם
כְּפַעַם לְקִרְאָת נְחָשִׁים, נְחָשִׁים וְדָאֵי, וְעַקְרָא
וְשִׁרְשָׁא בְּמְסֻאָבוּתָא אִיהוּ כְּמַה דְּאַתְמַר,
וּלְבַתֵּר שִׁירוּתָא דְּכֻלָּא לָאו אִיהוּ אֱלָא בְּנַחֵשׁ.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי אֲמַאי כָּל זַיְיִנִי חֲרָשִׁין
וְקוֹסְמִין לֹא אֲשַׁתְּפַחוּ אֱלָא בְּנִשְׂיָא.
אָמַר לִיהָ הֲכִי אוֹלִיפְנָא מְדַאָתָא נַחֵשׁ עַל חוּהָ
הֵטִיל בְּהָ זוֹתְמָא, בְּהָ אֲטִיל וְלֹא בְּבַעֲלָהָ.
אָמַר הֲכִי הוּא וְדָאֵי, אֲתָא רַבִּי יוֹסִי וּנְשַׁקִּיהָ
לְרַבִּי יִצְחָק, אָמַר כְּמַה זְמַנִּין שְׂאִילְנָא הָאֵי
מְלָה וְלֹא זְכִינָא בְּהָ אֱלָא הַשְׁתָּא.

אָמַר לִיהָ כָּל הַנִּי עוֹבְדִין וְכָל מַה דִּידַע
בְּלַעַם מְאֵן אֲתֵר אוֹלִיף לִיהָ. אָמַר לִיהָ
מְאָבוּי. אָבַל בְּאִינוּן הַרְרֵי קְדָם דְּאִיהוּ אַרְץ
קְדָם אוֹלִיף כָּל חֲרָשִׁין וְכָל זַיְיִנִי קוֹסְמִין. בְּגִין
דְּבִאִינוּן טוּרֵי אִינוּן מְלֻאָכֵי עֵז"א וְעֻזָּא"ל,
דְּאִפִּיל לוֹן קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא מִן שְׂמִיא וְאִינוּן
קְטִירִין בְּשִׁלְשָׁלָאֵי דְּפִרְזָלָא וְאוֹדִיעִין חֲרָשִׁין
לְבִנֵי נִשְׂא, וּמִתְמַן הוּה יַדַּע בְּלַעַם כְּמַה דְּאַתְּ
אָמַר מִן אֲרַם יַנְחִנֵי בְּלֶק מְלֻךְ מוֹאָב מֵהַרְרֵי
קְדָם.

אָמַר לִיהָ וְהָא כְּתִיב וְלֹא הֵלֶךְ כְּפַעַם כְּפַעַם
לְקִרְאָת נְחָשִׁים וַיִּשֶׁת אֶל הַמְדַבֵּר פָּנָיו.
אָמַר לִיהָ, סֻטְרָא תַתָּאָה דְּאַתֵּיא מְרוּחַ מְסֻאָבָא
דְּלַעֲיָלָא, הוּא רוּחַ מְסֻאָבָא דְּשִׁלִּיט בְּמַדְבְּרָא

וְעוֹשָׂה עֲגוּלָא אַחַד, וְהִיא אוֹמַר
דְּבוּרִים וְעוֹשָׂה מַעֲשִׂים אַחֲרֵים,
עַד שְׂמַשְׁף עָלֶיהָ רוּחוֹת טְמָאוֹת
וּמוֹדִיעוֹת לוֹ מַה שְּׂצִרִיף, וְעוֹשָׂה
בְּהֶם מַעֲשִׂים כְּפִי מַה שְּׁהֶם
יֹדְעִים מְצַד אוֹתוֹ הַנְּחָשׁ שֶׁל
הַרְקִיעַ. מִשָּׁם נִמְשַׁף בְּמַעֲשֵׂיו
וּבְכַשְׁפּוֹ, עַד שְׂמַשְׁף עָלֶיהָ רוּחַ
מְאוּתוֹ הַנְּחָשׁ הַקְּדָמוֹנִי.

וּמַכָּאן הִנֵּה יוֹדַע יְדִיעוֹת וְכַשְׁפִּים
וְקוֹסְמִים. וּמִשׁוּם כֶּף פְּתוּב, וְלֹא
הֵלֶךְ כְּפַעַם כְּפַעַם לְקִרְאָת
נְחָשִׁים. נְחָשִׁים וְדָאֵי. וְהַעֲקֵר
וְהַשְׁרֵשׁ בְּטְמָאָה הוּא כְּמוֹ
שְׁנַתְבָּאָר, וְאַחַר כֶּף רֵאשִׁית הַכֹּל
אִינוּ אֱלָא בְּנַחֵשׁ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לְמַה כָּל מִינֵי
כַּשְׁפִּים וְקוֹסְמִים לֹא נִמְצְאוּ
אֱלָא בְּנָשִׁים? אָמַר לוֹ, כֶּף
לְמַדְנוּ, מְשַׁבָּא נַחֵשׁ עַל חוּהָ,
הֵטִיל בְּהָ זוֹתְמָא. הֵטִיל בְּהָ וְלֹא
בְּבַעֲלָהָ. אָמַר, כֶּף זֶה וְדָאֵי! בָּא
רַבִּי יוֹסִי וּנְשַׁק לְרַבִּי יִצְחָק. אָמַר,
כְּמַה פְּעָמִים שְׂאִלְתִּי עַל הַדְּבָר
הַזֶּה וְלֹא זְכִינָא בּוֹ, אֱלָא כַּעַת.

אָמַר לוֹ, כָּל הַמַּעֲשִׂים הֵלְלוּ וְכָל
מַה שְּׂיַדַּע בְּלַעַם, מְאִיזָה מְקוֹם
לְמַד אוֹתָם? אָמַר לוֹ, מְאָבוּי.
אָבַל בְּאוֹתָם הַרְרֵי קְדָם, שְׂהִיא
אַרְץ קְדָם, לְמַד כָּל הַכַּשְׁפִּים וְכָל
מִינֵי קוֹסְמִים, מִשׁוּם שְׂבִאוֹתָם
הַהַרְרִים הֵם הַמְּלֻאָכִים עֵז"א
וְעֻזָּא"ל שְׂהִפִּיל אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מִן הַשָּׁמַיִם, וְהֵם
קְשׁוּרִים בְּשִׁלְשָׁלוֹת שֶׁל בְּרָזֶל,
וּמוֹדִיעִים כַּשְׁפִּים לְבִנֵי אָדָם.
וּמִשָּׁם הִנֵּה יוֹדַע בְּלַעַם, כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר מִן אֲרַם יַנְחִנֵי בְּלֶק מְלֻךְ
מוֹאָב מֵהַרְרֵי קְדָם.

אָמַר לוֹ, וְהִרִי פְתוּב וְלֹא הֵלֶךְ
כְּפַעַם כְּפַעַם לְקִרְאָת נְחָשִׁים
וַיִּשֶׁת אֶל הַמְדַבֵּר פָּנָיו? אָמַר לוֹ,
הַצַּד הַתַּחְתּוֹן שְׂבִא מְרוּחַ
הַטְּמָאָה שְׂלַמְעֵלָה הִיא רוּחַ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המשכילים יזהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד כוכב אור

הזכות לזכות את הרבים - מאמר ב'

גודל מעלת שכר המזכה את הרבים מש"ס, מדרשים, זוהר הקדוש, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדמים ספרים להזויר את הרבים, או שנותן כסף להדפיס.

הקהל, חומר לרוב, כך כל המעשה את חברו לרוב מענה מעלה עליו היתוב קאלו עשאה.

הקהל, חומר לרוב, כך כל המעשה את חברו לרוב מענה מעלה עליו היתוב קאלו עשאה. דקדמי (שמות) "אמר את אהרן פה מסכן נפשו ונדך".

כל המעשה את הרבים - מהות סתם כפי שישינו מעולו עליו אלו יצרו וקטמו ונכדו לעולם. ובהקשר אחר (פירא) "נה לשלום: ונפן שקל השעה שקר אחר וקטמו מעלה עליו היתוב קאלו הוא יצרו וקטמו ונכדו לעולם. שנקטמו (ישנה) "ואם תעביד יקר מולל כפי הנהגה, קארוו הנהגה.

קאלו כראו

ובשעה"ש (סו.א) "נה לשלום: כל המעשה את הרבים אהת לתוך כפי השכינה, מעולו עליו קאלו הוא כראו עד לאשון.

הדעה להיות

ואם אלו למוד לקרות (לשנות מה עשיית) ונך עשאה פרנס על העבור (והוא ח'י, ויביר סו.א)

מעטק פתיחה

העוסק בצרכי צבור בעולם פתיחה. (ויחפשו בריכות א')

המנוח צרכי צבור קאלו לוקח שמה

מכרספת אתה ועברת פכאר שפעו והיו מניחו צרכי צבור ועסקים בצרכי עמקו ונכדו אורו מעשה מעלה היתוב קאלו לקחו שמה. (שבת, פ' טו.)

כל טרה הצבור עליו

תמנה אדם פראש נוטל טלות. לא יאמר לטובת אני אי נתקם לא אקפת לו פניבות. אלא כל טרה הצבור עליו. (שבת, פ' טו.)

אם הוא יתקן עליו הכל מי שעולה לראשו ואינו נותן דעתו האור עץ. שואו נטל. כל מי שהוא מנהיג לטובה על העבר בישראל ואינו נותן דעתו האור מנהיג את ישראל. שואו אור נטל. (שיר השירים, פ' ה.)

שקטו של צדיקים

הלודי שקטו של צדיקים כשקטו של צדיקים פניחו פתר עמקו ונטקו לצדק צבור. (ספרי פ' פסח קלח)

הקדוש ברוך הוא ממלא תהשוהו לקטקס בצרכי צבור

כל המעשה את הרבים אין חטא בא על ידו. נראה לו כי אלו שאין מנוחו את הרבים אין חטא בא על ידו. ונראה לו אומיקט צדיקתו וכו' ויזלו ולהתמלא פתורה עמקו כי אין חלק שארוא וכחיל מנוחו ונמנו ומנעם פתו ואימה, מה איהו כן מנהגו אלו לעיל מעבר עליו. על פי בר פתחך צרות הלב ומשפת הצבור אין כוללים לעשות שום דבר. נקוצא יש להם חוק נב וחסרון ונרעו בהשמשלות חובות עמקם. אך יתכנס שמו הרב כי מנעו ממלא להם חסריו, והיו "כל המעשה את הרבים אין חטא בא על ידו", רגועו לומר אין מנוחו וחסרון בא על ידו: זה שנקטמו את הרבים. (והוא כפול במקראת דשפלא. רמבם שמה) **גורם הזכות על ישראל**

העוסק בצרכי צבור עשיר הרבה מאד

לראות עשר ענות תהשוהו עמקו ונכדו אורו מעשה מעלה עליו היתוב קאלו עשאה. דקדמי (שמות) "אמר את אהרן פה מסכן נפשו ונדך".

ואתו פתכני לכבי אפכו הראו עשירי ז' ב' נהי אפקרסמו ואמר אלו לראו. אפרו ליה לאפרו. ואמר אפר אמרתי לריק פקר הרגיז לאיש אפך עסק בעבודתו ז' ולקחו חקרל אנתנו לעשות כמורם. ובקרת העוסקם בצרכי צבור. כמו שיתנה פאנאניו הנ"ל פקח שפקסיו צרכי צבור ובכילו להפקיסם על ז' ב' ענות תהשוהו.

ואתו פתכני לכבי אפכו הראו עשירי ז' ב' נהי אפקרסמו ואמר אלו לראו. אפרו ליה לאפרו. ואמר אפר אמרתי לריק פקר הרגיז לאיש אפך עסק בעבודתו ז' ולקחו חקרל אנתנו לעשות כמורם. ובקרת העוסקם בצרכי צבור. כמו שיתנה פאנאניו הנ"ל פקח שפקסיו צרכי צבור ובכילו להפקיסם על ז' ב' ענות תהשוהו.

ואתו פתכני לכבי אפכו הראו עשירי ז' ב' נהי אפקרסמו ואמר אלו לראו. אפרו ליה לאפרו. ואמר אפר אמרתי לריק פקר הרגיז לאיש אפך עסק בעבודתו ז' ולקחו חקרל אנתנו לעשות כמורם. ובקרת העוסקם בצרכי צבור. כמו שיתנה פאנאניו הנ"ל פקח שפקסיו צרכי צבור ובכילו להפקיסם על ז' ב' ענות תהשוהו.

הרב אני לכל אשר יראנו (היהו"ה כ'טו)

"יגנות לו יוכל לתקן וחסרון לו יוכל להקנות" - זה שנקטמו בחברו לרוב מענה הוא נראה נקטה פתיחה. (ברכות, פ' טו.)

הרב ישון הריו או. שצריך להקנות עם חבירו לרוב מענה, ואם אין מענה נקטה חרי זה חסרון שלי לא יוכל שוב להקנות.

ואת וכו' כל אדם חותם מאמת לו בחברו להקנות זכות מנוחו להביא על אדם שחלק השגור לו ונראה לו: הרב כולל בשלשנו תגולה, עשירי עשירי ונכדו אורו מעשה מעלה עליו היתוב קאלו עשאה. דקדמי (שמות) "אמר את אהרן פה מסכן נפשו ונדך".

אין ששור ונךך לקבל שפת הרבים מעונה נשיות ומקורן למורה

פגלי תורה תהיהו והתכרובים להרבים ששורם ונתקוונים מפני מבוא ותכנה ששורם עיקרם להשיגה על עשירי רגועו ותכנה לרדיקם כפכניו נקטר על ידו. נישמו מנדקם הנהגה לעמודו ויתכנה.

למנוחו מברך פבור השדוש פרשת תרוקה. (וח' כ'טו) דאן ששור ונךך לקבל שפת הרבים מעונה נשיות ומקורן לעמודו ויתכנה, כפכניו ויצא בקול גדול ואומר עשירי ונתקוונים אפרו אפרו. אמר אור ברבאו נשיות ותכנה

איתא בפשטנו (אבות פרק ה' משנה ז') כל המעשה את הרבים, אין חטא בא על ידו.

משנתנו פאה ללמה מה רב שקטו של המעשה את הרבים, ומה גדול ענינו של הפתחיה את הרבים.

כל המעשה את הרבים - ששלקטן תורה ומסרה וטריקים כרך רשעה, אין חטא בא על ידו. שפון ששפון מונעם אורו מלהשיל פחסיא, שלא יהא הרב מגינים ומלמדינו כפן עין. (מראה מכות דף יד ע"א פ' כ' פ' כ')

כל המעשה את הרבים - כל המעשה את הרבים, אין חטא בא על ידו. שלא יהיו מלמדינו נחלים העולם הפא והוא יורד לשאלו, שנקטמו (המלה סו. א) "כי לא תשוב מעשי לשאלו לא תמן חסרין לראות שחת", ולא חומר לא מעט נעשי לראות לרבי עבדה, שאכל אי שאלו. אי תמן חסרין - מלמדינו שכוון על ידו, (רם כפן עין - שראונו בשתח. רמבם) (כ'טו)

משנה זכה וזכה את הרבים, וכוח הכסף תהיה בו, שנקטמו (דברים טו. כ')

משנה זכה וזכה את הרבים - שנקטמו (המלה סו. א) "כי לא תשוב מעשי לשאלו לא תמן חסרין לראות שחת", ולא חומר לא מעט נעשי לראות לרבי עבדה, שאכל אי שאלו. אי תמן חסרין - מלמדינו שכוון על ידו, (רם כפן עין - שראונו בשתח. רמבם) (כ'טו)

יבגים חטא והתפיא את הרבים חטא רכבים תליי בו, שנקטמו (מכילתא א. כ' טו.) "אמר את אהרן פה מסכן נפשו ונדך".

המשיא את ישראל - שנקטמו (מכילתא א. כ' טו.) "אמר את אהרן פה מסכן נפשו ונדך".

יבגים חטא - שנקטמו (מכילתא א. כ' טו.) "אמר את אהרן פה מסכן נפשו ונדך".

כל שקטו של המעשה את הרבים - שנקטמו (מכילתא א. כ' טו.) "אמר את אהרן פה מסכן נפשו ונדך".

המעשה את הרבים לא יבא לא לרבי חטא ולא לרבי חסרון. שנקטמו (מכילתא א. כ' טו.) "אמר את אהרן פה מסכן נפשו ונדך".

המעשה את הרבים - שנקטמו (מכילתא א. כ' טו.) "אמר את אהרן פה מסכן נפשו ונדך".